

Рубі випросталася, витягнула тонкі руки над головою й переплела пальці аж до нудотного хрускоту в суглобах.

— Та не дуже. Я завадила твоїм планам? — запитала вона, глянувши на закуски.

Я переступила з ноги на ногу.

— Я бачила тебе вчора, — сказала я, бо в самої Рубі навчилася, що відповідати на прямі запитання необов'язково. — Дивилася пресконференцію.

Ми всі її дивилися. Ми знали, що рано чи пізно її неминуче відпустять, і відчували, як закипає колективне обурення, що навіть після суду, свідчень і доказів усе зійшло нанівець.

Ми цього чекали. Спрагли до інформації, ми ділилися посиланнями та оновлювали сусідський форум. Хав'єр Кора надіслав основні деталі, позбавлені контексту, і я бачила, як швидко в стрічці з'являлися наступні коментарі.

Третій канал. Зараз.

Дивлюся...

Господи Ісусе.

А це взагалі ЗАКОННО?

Дотепер нам уже ставало розуму не писати зайвого на колективному форумі, але ми всі це бачили. Рубі Флетчер, вбрана так само, що й того дня, коли її заарештували, стояла перед купою мікрофонів, а внизу екрана виднівся банер із написом: «ВИЗНАНА НЕВИННОЮ». Просто, але зрозуміло, хай і не зовсім правда. Мабуть. Судове

слухання відбулося з порушеннями, розслідування визнали упередженим, а вирок скасували. А чи дійсно Рубі була невинною — це вже зовсім інше питання.

— Учорашній день, — з придихом промовила вона, в ейфорії піднявши обличчя до стелі, — був *шаленим*.

По телевізору вона здавалася такою стриманою, такою стоїчною. Пригнічена версія Рубі, яку я знала. Але коли вона заговорила, я прихилилася ближче до телевізора зі свого місця на дивані. Навіть здалеку вона могла по-своєму змінювати силу тяжіння в кімнаті.

Під час трансляції я чула, як репортер крикнув їй: «*Як ви почуваетесь, Рубі?*». У кутиках її очей з'явилися оті чарівні зморшки, як коли вона стримувала усмішку, і вона глянула просто в камеру, просто мені у вічі, а вже за мить відповіла: «*Я просто з нетерпінням чекаю, коли поверну собі своє життя. І все це лишиться позаду*».

І все ж через двадцять чотири години вона опинилася тут: на місці злочину, в якому її звинувачували.

Перше, чого схотілося Рубі, — це пиво. Ще був навіть не полудень, але Рубі ніколи не переймалася такими буденними речами, як думка інших людей чи суспільне схвалення. Вона навіть не намагалася знайти виправдання, яке це робили ми — *літо, гулянка*, — прагнучи прийняття чи бажаючи, щоб хтось підтримав наш маленький бунт.

Вона стояла біля холодильника, дозволяючи прохолоді огорнути її, і промовила:

– О боже, як це приємно.

Здавалося, їй цього бракувало. Вона заплющила очі й перехилила пляшку пива, випинаючи горло й важко ковтаючи. А потім її погляд знову ковзнув до ножа й кубиків кавуна. Вона взяла шматочок і закинула до рота, пережовуючи надміру повільно, смакуючи. Кімнату наповнив легкий солодкий аромат, і я уявила цей смак, коли вона облизала губи.

Я замислилася, чи триватиме це вічно: кожна річ, кожне відчуття, щось неочікуване, що зазвичай сприймається як належне. *Божевілля.*

Завібрував телефон, який я лишила поруч із раковиною. Жодна з нас навіть не глянула на нього.

– Як гадаєш, скільки мине часу, перш ніж усі дізнаються? – запитала вона, кутик її вуст смикнувся у кривій посмішці, коли вона прихилилася до стільниці. Вона немовби відчувала, що повідомлення вже надходять.

Небагато. Не тут. Щойно хтось побачить її, новина одразу опиниться на спільному форумі, а може, допис уже там. Коли купуєш будинок у котеджному містечку Голловз-Едж, то автоматично стаєш членом спілки власників Голловз-Едж – офіційної спілки самоврядування з виборним правлінням із правом ухвалювати рішення стосовно нашого бюджету, збирати внески, вигадувати й запроваджувати різноманітні правила.

Далі вас запрошували приєднатися до закритого форуму, де не було офіційного регулювання; первісно його створювали з найкращими намірами. Після смерті Брендона та Фіони Труеттів цей форум дуже змінився.

– Хочеш, щоб вони знали? – запитала я. *«Що ти тут робиш? Як довго плануєш тут бути?»*

– Ну, гадаю, зрештою вони так чи інакше помітять, – вона схрестила ноги. – Усі досі тут?

Я відкашлялася.

– Плюс-мінус.

Квартиранти виїхали, щойно змогли, але решта мешканців зараз не могли продати будинки, не втративши на цьому добрячу суму. Будинок Труеттів по сусідству досі стояв пустою, а Рубі Флетчер, давню мешканку Голловз-Едж, звинуватили у вбивстві. Це був подвійний удар. Можливо, щось одне ми витримали б, але одне й друге – це вже було занадто.

Тейт та Хав'єр Кора, мої сусіди зліва, хотіли переїхати, але вони жили через два будинки від місця злочину, тож ріелтор порадив їм зачекати. Але були й інші, які повільно зникли. Наречений, який поїхав. Чоловік, якого тут бачили вкрай рідко.

У ході розслідування цієї справи чимало чого зруйнувалося.

Натомість я сказала:

– У Веллманів народилася дитина. Хлопчик.

Рубі всміхнулася.

– Я так розумію, що він уже зовсім не немовля.

Я стиснула вуста в подобі усмішки, не зумівши підібрати правильних слів, правильного тону.

– А Тейт вагітна.

Рубі заклала, не донісши пляшку до рота.

– Мабуть, вона нестерпна, – сказала вона, здійнявши одну брову.

Так і було, але я не збиралася говорити про це Рубі. Я завжди намагалася полегшувати ворожнечу, послаблювати напруження. Ця роль дісталася мені дуже давно в родині. Але це були безпечніші розмови, як порівняти з тим, про що ми могли говорити, тож я продовжила:

– А старша донька Шарлотти закінчила школу, тож в кінці літа ми втратимо ще одну мешканку, – я заповнювала тишу, слова зривалися з язика надто швидко, практично налітаючи одне на одне.

– Може, проголосуємо, щоб виселити ще декого? – запитала вона, і я засміялася, уявляючи, скільки імен може запропонувати Рубі, та замислилася, хто був на першому місці в її списку. Найімовірніше, Чейз Колбі.

Немовби й не було цих місяців. Рубі завжди була такою: обеззброювальною, непередбачуваною. *Гіпнотичною особистістю*, як заявив прокурор. Немовби всі ми стали її жертвами, а тому були невинні в прихильності до неї.

Я часто повторювала це собі, виправдовуючись.

Але потім збагнула, чому вона розпитувала про всіх, про те, хто був тут і хто не поїхав: Рубі планувала лишитися.

Правду кажучи, я не дуже замислювалася над тим, куди Рубі подасться після звільнення. Після всього, що сталося, мені й на думку не спадало, що вона може приїхати сюди. Ми не розмовляли від того дня у судовій залі, коли я давала свідчення, але це заледве можна вважати за розмову, бо ж вона самими лиш губами промовила: «Дякую», коли я проходила поруч.

Я вдала, що не помітила.

Якби мене запитали, я відповіла б, що Рубі могла б поїхати до батька у Флориду. Чи осісти в якомусь готельному номері, який їй зняла б команда юристів, що витягнула її на волю, і там Рубі працювала б над справою разом зі своєю адвокаткою. Я подумала б, що вона радше безслідно зникне, скористається шансом і почне нове життя десь далеко звідси. Як людина без минулого.

Я глянула на годинник над холодильником, стрілки якого вже проминули полудень, і постукала пальцями по стільниці.

– Чекаєш гостей? – запитала Рубі. Вона знову глянула на їжу на стільниці.

Я похитала головою.

– Я збиралася взяти все це до басейну.

– Чудова ідея, – сказала вона. – Я скучила за басейном.

У мене все нутро скрутилося вузлом. За чим ще вона скучила: подув холодного повітря з холодильника,

басейн, я. Вона так і буде перелічувати все, прокручуючи лезо?

— Я зараз, — сказала вона, крокуючи до вбиральні в коридорі біля сходів.

Щойно вона вийшла з кухні, я вимила ножа. Просто не могла вже терпіти, що він отак просто лежить на стільниці, дражнячи нас без слів. А потім я швидко взяла телефон і прогортала нові повідомлення:

Від Тейт: *«Чому вона не повідомила, що повертається сюди??»*

Від Шарлотти: *«Подзвони мені».*

Отже, вони вже знали. Але я проігнорувала їх, натомість набрала коротке повідомлення Маку, від надлишку адреналіну в мене тремтіли пальці: *«Не приходь до мене».*

Я не знала, як довго Рубі планує лишатися в мене. Її сумки стояли біля входу в кухню. Можливо, мені вдасться з'ясувати все, не запитуючи прямо. Я прислухалася до шуму води у вбиральні, але в будинку стояла моторошна тиша. Лише кішка Кода зістрибнула з меблів десь нагорі, а ще надворі біля дверей стрекотіла цикада, і притлумлене стрекотіння ставало дедалі гучнішим.

Я повільно розстебнула більшу сумку й зазирнула всередину. Вона була порожня.

— Гарпер?

Я швидко відсмикнула руку, перехоплюючи застібку. Голос Рубі долинав з другого поверху, але з того місця, де я стояла, було видно лише її тінь. Я не знала, що вона бачила з такого кута огляду.

Коли я позадкувала від її речей, то побачила, як вона повільно спускається сходами, притримуючись за поруччя.

— Ти нічого не хочеш мені сказати?

Її голос невловимо змінився, зовсім як це описували під час розслідування: у ньому з'явилися нотки, які хтось назвав би гіпнотичними, а хтось — лукавими чи гнівними. І все це балансувало на вістрі леза. Так чи інакше, така зміна привертала увагу. Змушувала налаштуватися на те, що Рубі збиралася сказати.

— Про що? — запитала я, відчуваючи як стукотить серце в грудях. Я чимало могла їй розповісти:

«Усі досі вважають тебе винною».

«Я не знаю, чому ти тут».

«Я спала з твоїм колишнім».

— Мої речі. Де мої речі, Гарпер?

— О, — промовила я. Я не мала часу, щоб пояснити. І ніколи не думала, що з цим виникнуть проблеми. Не думала, що вона чекатиме іншого. — Я говорила з твоїм татом. Після.

Вона зупинилася на нижній сходинці, запитально здійнявши брову.

— І?

Я відкашлялася.

— Він сказав віддати все на благодійність, — річ не в тім, що в мене не було серця. Просто двадцять років — це тривалий термін. А Рубі поводитися так, наче її не було тиждень, а не чотирнадцять місяців.

Рубі на мить заплющила очі й повільно вдихнула. Я замислилася, чи вона навчилася цього за ґратами. Рубі Флетчер зовсім не так давала раду розчаруванню.

– Мак приходив щось забрати?

Господи, я не розуміла, про що вона запитувала. Кожне її слово було переплетене ще з чимось.

– Я можу відвезти тебе в крамницю. Купимо все необхідне, – сказала я. Я могла придбати їй новий одяг, нові речі особистої гігієни. Могла запропонувати заселити її в готель, дати трохи готівки, побажати всього найкращого. Я воліла б більше ніколи її не бачити.

Але вона клацнула пальцями в повітрі між нами.

– Потім, – Рубі нахилилася й узяла сумку – порожню сумку – й знову піднялася сходами.

Мені спало на думку, що я могла стати свідком злочину проти моєї власності. Що вона планує пограбувати мене і що я навіть не опиратимусь, бо ж коли Рубі Флетчер чогось хоче, опиратися їй складно.

Ми не завжди жили разом. Як мені здавалося, це була невисловлена, але зрозуміла домовленість, що це ненадовго і тимчасово. Після того як Ейдан виїхав від мене, і коли тато Рубі вийшов на пенсію й продав їхній будинок, це було необхідним кроком – певний період, коли ми обидві потребували перерви, щоби переосмислити й розібратися з усім.

Але вона не поїхала, а я й не просила. Здавалося, що ми обидві хотіли, щоб вона лишилася. Між нами виник зручний союз, хай навіть просто для того, щоб було кому погодувати кішку.

Відколи її заарештували, я поступово звикла до самотності. Почала цінувати свою незалежність та особистий простір, уперше з часів коледжу маючи змогу пожити самій. Знаючи, що все тут належить мені.

Коли Рубі спустилася на перший поверх, то вже була вбрана в мій одяг – з-під чорної сукні на бретельках прозирали брунатні зав'язки купальника. А я навряд чи могла заперечити, адже викинула всі її речі. Рубі була вищою, а тепер і стрункішою за мене, але одяг ми носили одного стандартного розміру.

Кода спустилася слідом за нею, походжаючи в Рубі під ногами, – зрадниця. Від початку це була кішка Ейдана, зовсім не йшла до рук. Схоже, вона уникала уваги всіх людей, окрім Рубі.

Рубі зібрала волосся в короткий хвіст, а на зап'ястку в неї виднілася одна з моїх гумок.

– Маєш ще одну пару сонцезахисних окулярів? – запитала вона.

Я кліпнула. Це було немовби спостерігати за автотрощею в сповільненій зйомці.

– Що ти робиш? – запитала я.

Замість відповіді вона висунула шухляду столика в передпокої, де ми зазвичай зберігали ключі та де Рубі зберігала ключ і від будинку Труеттів у той час, коли